

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Bacher Vilmos ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Birkás Miklós ügyvéd által képviselt alperes ellen, megbízási díj megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2009. december 11. napján meghozott, 24.P.24.116/2007/28. számú ítélete ellen, az alperes részéről 29-30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 125.000 (százhuszonötezer) forint másodfokú perköltséget, valamint térítsen meg az államnak felhívásra 390.750 (háromszázkilencvenezer-hétszázötven) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében az alperessel kötött átalánydíjas ügyvédi megbízási szerződés alapján meg nem fizetett 6.512.250 Ft ügyvédi munkadíjnak, valamint kamatainak és a per költségeinek a megfizetése iránt támasztott igényt az alperessel szemben.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását indítványozta. Állította, hogy a felperes által ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenység ellenértékét megfizette, továbbá vitatta, hogy a felperessel átalánydíjas megbízási szerződést kötött volna.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest a kereset szerint marasztalta. A lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján megállapította, hogy 2000. év elejétől kezdődően a felperes munkadíj felszámítása nélkül, kizárólag a készkiadások megtérítése ellenében látta el az alperes jogi ügyeinek intézését. ... Szakosztályának az elnöke volt, az alperes pedig a szakosztályt havi 500.000 Ft + áfa összeggel

szponzorálta. Ennek a helyzetnek a megszűnését követően, 2003. januárjában a felperes okiratba foglalt egy átalánydíjas ügyvédi megbízási szerződést, amelyet azonban az alperes nem írt alá. Ennek ellenére az alperes két alkalommal megfizette a havi átalánydíj összegét. Ebből az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy a felek között ráutaló magatartással létrejött a megbízási szerződés. Megállapította azt is, hogy az alperesnek a keresettel érvényesített összegű ügyvédi díjtartozása keletkezett a felperessel szemben. Mivel arra nem volt peradat, miszerint a felperes tagja nem végzett semmilyen ügyvédi tevékenységet 2003. december 31. után, azt is megállapíthatónak találta az elsőfokú bíróság, hogy a szerződés meghosszabbításra került. Hangsúlyozta, hogy az alperest az általa állított próbaidő, illetve a szerződés egyéves időtartamának lejárta után az a kötelezettség terhelte, hogy jelezze; nem kívánja a szerződés meghosszabbítását. Erre azonban nem került sor. Mivel az alperes a jogalapot vitató védekezése mellett a kereset összegét nem kifogásolta, az elsőfokú bíróság az alperest a Ptk. 478. § (1) bekezdése alapján a kereset szerint kötelezte a ki nem fizetett megbízási díj megtérítésére.

Az ítélet megváltoztatása, a kereset elutasítása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést. Azért támadta az elsőfokú bíróság döntését, mert mind az abban megállapított tényállást, mind az abból levont jogi következtetéseket megalapozatlannak tartotta. Tévesnek találta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, miszerint az ügyvédi díj számlák befogadása és néhány számla kiegyenlítése az átalánydíjas szerződés létrejöttét bizonyítja. Hangsúlyozta, hogy az alperes a szerződésről készült okiratot nem írta alá, mivel annak tartalmát nem fogadta el. Álláspontja szerint a perben lefolytatott bizonyítás alapján nem volt megállapítható a szerződés létrejötte. Vitatta annak ténybeli megalapozottságát, miszerint a felperes a kiszámlázott átalánydíj után a forgalmi adót megfizette.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával hozta meg érdemi döntését.

A Ptk. 474. § (1) és (2) bekezdései szerint a megbízási szerződés alapján a megbízott köteles a rábízott ügyet a megbízó utasításai szerint és érdekének megfelelően ellátni.

Az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény (a továbbiakban: Üt.) 23. § (1) bekezdése értelmében az ügyvéd és a megbízó között a megbízás akkor jön létre, ha a felek megállapodtak a megbízás tartalmában, a megbízási díjban és az előrelátható költségekben. A felek költségátalány alkalmazását is kiköthetik.

Az Üt. 23. § (2) bekezdése előírja, hogy a megbízást - a tanácsadás esetét kivéve - írásba kell foglalni. Az írásba foglalás elmaradása a megbízás érvényességét nem érinti, de ilyen esetben a megbízás tartalmának bizonyítása a megbízottat terheli.

A Pp. 164. (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a per eldöntéséhez szükséges tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy a bíróság valamilyen tényt valóban fogadjon el. A Pp. 3. § (3) bekezdése pedig kimondja, hogy ennek esetleges sikertelenségét a perben a bizonyítás terhére viselő fél hátrányára kell figyelembe venni.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a peres felek között 2003. év elején a Ptk. 474. §-a és az 1998. évi XI. törvény 23. § (1) és (2) bekezdései által szabályozott ügyvédi megbízási szerződés jött létre. Ennek tényét egyébként az alperes is elismerte, csupán azt vitatta, hogy ez egy átalánydíjas, tartós jogviszonyt hozott létre közöttük. Ezért ebben a körben, a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a bizonyítási kötelezettség a felperest terhelte. Ennek alátámasztására az általa 2003. januárjában szerkesztett okirat nem volt alkalmas, mert azt az alperes nem írta alá. Annak azonban nem volt akadálya, hogy a szerződés létrejötte és teljesítésének, valamint a díjigény keletkezésének a tényét a felperes egyéb módon igazolhassa. Ennek érdekében a felperes a teljesítés teljes tartamára vonatkozóan becsatolta a havi átalánydíjról, valamint készkiadásairól felmerült számlákat, amelyek mindegyikén feltüntetésre került, hogy az a 2003. január 13-i átalánydíjas szerződés ellenértékét tartalmazza.

Az alperes e számlák mindegyikét kifogásolás nélkül befogadta és azok közül valamennyi költség számlát, továbbá két munkadíj számlát is ténylegesen kiegyenlített. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint ebből nem csak a felperes tényleges teljesítésére, hanem arra is okszerű következtetés vonható le, hogy a számlán feltüntetett átalánydíjas szerződéses jogviszony a felek között létrejött. Ez pedig megalapozza a felperesnek az átalánydíj megfizetésére irányuló igényét, amelynek havi összegét egyébként az alperes maga sem vitatta.

A fent kifejtettek eredményeként a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával helyben hagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett sikerre, ezáltal teljes egészében peresztes lett. Ezért a Pp. 239. §-a folytán a fellebbezési eljárásban is irányadó 78. § (1) bekezdése alapján a felmerült kiadásait maga viseli, továbbá köteles megtéríteni a felperes másodfokú perki költségét, amely magában foglalja a jogi képviselő munkadíjának forgalmi adóját is.

Az ítéltábla a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a 6/1986. IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

, 2010. október 27.

Dr. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke Dr. Németh László s. k. előadó bíró Dr.
Lente Sándor s. k. bíró